

Profunzimile extreme ale crucii

Marti, 28 noiembrie 2006

Gili Cârstea

Concepția bisericii despre ispășire este ferm ancorată în actul răstignirii lui Hristos. Aceasta este văzută ca o jertfă prin care păcatul a fost ispășit, vina omenirii a fost plătită, Dumnezeu a fost împăcat și astfel poate acum să ierte și să mântuiască pe toți cei care apreciază lucrarea de pe Calvar. Crucea și jertfa de ispășire au devenit sinonime în limbajul creștin contemporan, iar ele sunt considerate ca fundamente ale ortodoxiei în orice ramură a creștinismului de astăzi.

Dar atunci când studiem viața lui Hristos, și evenimentele imediat următoare răstignirii Sale, observăm imediat cum autorii Noului Testament pun sub o puternică acuzare pe oficialii bisericii pentru condamnarea la moarte a lui Hristos.

„Iată, a zis El, ne suim la Ierusalim, și Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei îl vor osândi la moarte, și-L vor da în mâinile Neamurilor” (Marcu 10:33).

“Ați auzit hula. Ce vi se pare? Toți L-au osândit să fie pedepsit cu moartea” (Marcu 14:64).

“Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osândit la moarte, și L-au răstignit?” (Luca 24:20).

“Dar ei strigau în gura mare, și cereau de zor să fie răstignit. Și strigătele lor și ale preoților celor mai de seamă au biruit” (Luca 23:23).

“Ați osândit, ați omorât pe cel neprihănit, care nu vi se împotriva!” (Iacov 5:6).

“Ați omorât pe Domnul vieții pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi Suntem martori ai Lui” (Fapte 3:15).

“Pe care din proroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit pe care L-ați vândut acum, și L-ați omorât” (Fapte 7:52).

“Iudeii aceștia au omorât pe Domnul Isus și pe proroci, pe noi ne-au prigonit, nu plac lui Dumnezeu, și sunt vrăjmași tuturor oamenilor” (1 Tes 2:15).

“Să știe bine, deci, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care voi L-ați răstignit” (Fapte 2:36).

“...și pe care n-a cunoscut-o nici unul din frunțașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei” (1 Cor 2:8).

Ce rost au toate aceste acuzații, dacă scopul lui Dumnezeu era ca Hristos să ajungă pe cruce spre a face ispășirea? De ce să pui sub acuzație gravă niște oameni care au contribuit la planul lui Dumnezeu de a mântui omenirea? Dacă Hristos trebuia să ajungă pe cruce, atunci decizia Sinedriului de a-L condamna la moarte a fost una înțeleaptă, de care ar trebui să fie mândru și pentru care membrii Sinedriului ar trebui să fie citați în lista de bravi a lui Pavel din Evrei 11. Caiafa și Iuda ar trebui onorați și laudați peste tot în Scriptură, și nicidecum acuzați și priviți ca niște criminali. Numele lui Pilat ar fi rămas în analele istoriei ca al unui mare campion al creștinismului, și poate că ar fi fost chiar sanctificat de Biserica Romano-Catolică.

Pavel are o idee interesantă: “Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduiise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci, și pe care n-a cunoscut-o niciunul dintre frunțașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei” (1 Cor 2:7-8). Prin urmare, dacă frunțașii veacului acesta ar fi cunoscut înțelepciunea lui Dumnezeu, n-ar mai fi răstignit pe Domnul slavei. Bun, foarte bine făceau, dar atunci ce se alegea de jertfa de ispășire? Cine mai răstignește pe Hristos astfel ca sângele Lui ispășitor să șteargă păcatele noastre? Putem astfel afirma că bezna lor spirituală a fost necesară, și că ea a dus la îndeplinire scopul lui Dumnezeu de a-L urca pe cruce pe Omul Isus Hristos?

Pe acest drum, lucrurile devin mai complicate. Hristos ar fi putut să-i lumineze pe frunțașii veacului, dar nu avea interesul să o facă deoarece, cunoscând înțelepciunea lui Dumnezeu, ei nu ar mai fi luat decizia de a-L răstigni, și astfel El nu mai reușea să facă ispășirea. Prin urmare, Hristos este vinovat pentru bezna spirituală care bântuia în adunarea poporului. Mai grav, El a stârnit ura Sinedriului prin acuzații extrem de grave (Mat 23:1-36) spre a-i provoca să-L condamne la moarte.

Dacă așa stau lucrurile, atunci declarația următoare a lui Hristos este, dacă nu mincinoasă și subversivă, cel puțin teatrală și exagerată: “Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimeși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie” (Mat 23:37-38). Ce sens are să acuzi de omucidere pe niște oameni care lucrează în de acord cu planul divin? Dacă Sinedriul nu mai răstignește pe Domnul slavei, adio jertfă, adio ispășire, îndreptățire, sfințire, eliberare de păcat prin sânge și toate celelalte lucrări mântuitoare de care s-au legat speranțele omenirii de-a lungul secolelor.

Situația se complică și mai mult dacă introducem în ecuație și obiectivele diavolului. Ce interes avea el să participe la realizarea ispășirii, ispășire prin care familia omenească era salvată? Scopul lui vital era să împiedice realizarea ispășirii, să împiedice obținerea sângelui ispășitor și puterea lui mântuitoare. Dacă ispășirea se realiza pe Golgota, vă imaginați că toate hoardele de demoni ar fi păzit pe Hristos zi și noapte, nu cumva să curgă o picătură din

sângele Lui prețios. Mai bine sugruma cu mâna lui pe toți membrii Sinedriului decât să le permită să-L condamne la moarte pe Hristos. Mesia trebuia oprit prin orice metode să-și realizeze misiunea, iar dacă misiunea Lui era aceea de a ajunge pe cruce, atunci diavolul s-ar fi împotrivit cu toate puterile lui.

Pavel ne ajută să apreciem corect calea consacrată, atunci când citează un mărgăritar ascuns în cartea Psalmilor: "De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup” (Evr 10:5). Nu, Dumnezeu nu a dorit jertfă de la Omul Isus Hristos. El l-a pregătit un trup spre a descoperi familiei Sale scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice și efectele vindecătoare pentru natura umană păcătoasă ale unirii ei cu natura divină. Descoperind acest scop în viața și lucrarea Sa, misiunea lui Hristos a fost încheiată, iar caracterul Tatălui a fost făcut cunoscut.

Crucea lui Hristos este de o profunzime extremă, foarte departe de imaginea superficială pe care o cultivă creștinismul popular, și pe care a îmbrățișat-o și biserica rămășiței. Crucificarea de pe Calvar nu a fost decât o răzbunare finală, o ultimă batjocorire a lui Dumnezeu, condamnarea pentru o lucrare deja încheiată, aceea de a descoperi lumii caracterul lui Dumnezeu. Golgota este o oglindă în care se poate întrezări - în chip întunecos, este adevărat - adevăratul sacrificiu care a salvat universul, și care s-a desfășurat pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, pe muntele Moria divin.

Dacă interesul nostru pentru onoarea lui Hristos este mai mult decât un accesoriu al etichetei adventiste, atunci crucea lui Hristos va începe să dezvăluie raze strălucitoare de lumină, care nu se vor opri până când pământul nu va fi luminat de slava caracterului lui Dumnezeu.